

Húsvéti vigília

Mk 16,1–8

Asszonyok a sírnál

Ezt a húsvét hajnali látogatást az asszonyok tették híressé, pedig számos szakértő arra utal, hogy az asszonyok nevének listája csak később került a történet elejére. Sokan feltételezik, hogy Jézus feltámadásának és megjelenésének történetei önálló történetek voltak, nem képezték a szenvedéstörténet részét. Erre utal az is, hogy leszámítva az üres sír körüli jelenéseket, Jézus jelenéseinek időpontja bizonytalan, és a hely sem mindig pontosan meghatározott.

Az üres sírnál történt jelenés azonban mindennél fontosabb, mert Jézus testestől-lelkestől feltámadt. Az üres sír elbeszélése a legelső feltámadási bizonyíték és a legdöntőbb érv a test feltámadása mellett. Ennek ellenére, amit az asszonyok beszéltek, – igazságtartalmától függetlenül – az ősegyházban nem tartották hivatalos tanúságtételnek. Jézus feltámadásáról Péter, János és más apostol hivatalos megállapításai helyett csak a nevesített asszonyok elbeszéléseiből szerzünk tudomást.

Már mindenki hisz Jézus feltámadásában, az ősegyház és a hivatalos tanúk azonban legutoljára. Az asszony híradását mende-mondának minősítik.

Az elbeszélésben a hétköznapi elemek – „ki hengeríti el a követ” (3 v.) – és a mennyei elemek – „ifjú fényes ruhában” (5 v.) – keverednek egymással. Ha összehasonlítjuk a szinoptikus evangéliumokat, bizonyos zavart fedezünk fel a részletekben. Vajon egy vagy két „ifjú” angyal szerepel a történetben? Azokkal síron kívül vagy belül találkoznak az asszonyok? Az is ellenmondás, hogy félelmükben senkinek sem mondták el a történetet (8 v.). Azután valahogy csak tudomást szereztek a látogatásukról. János evangélista pedig arról beszél, hogy Mária Magdolna azonnal Péterért futott (Jn 20,1).

Az üres sír körüli történetek elbeszélése zűrzavaros, a szinoptikusok nem egyeztették egymással a tudósításokat, hanem megőrizték mind a négy változatot, ellentmondásaival együtt. Éppen ez adja az elbeszélések hitelességének bizonyítékát. Nem egyeztetett elbeszélések születtek, amelyekbe később nem lehet belekötni, hanem a szemtanúk ellentmondásos, spontán élménybeszámolója, amely-

nek egyik eleme a látottak, a másik eleme az ebből levont vallási következtetések.

Márk elbeszéléséből kimarad a leplek pontos elhelyezkedésének leírása is, ami fontos elem. Az asszonyokat a mennyei jelenés képviselője, az angyal vagy az ifjú jobban leköti, a velük való beszélgetés visszaadására jobban törekszenek, mint a helyszín pontos bemutatására. A történetből megtudjuk, hogy megnézték a helyet, és ezt az élményt el kell mondani a tanítványoknak, nem csak itt, hanem Galileában is.

Jézus feltámadásának örömhíre gyorsan terjedt. Ez különbözött Jézus eddigi csodáitól, amelyek láttán a tanítványokban nem szilárdult meg a hit, csak csodálatot váltott ki. Az üres sírról szóló történet talán a szenvedéstörténettől függetlenül terjedt, annak végkifejlete lett. Örömhírnek számított, hogy Jézus nincs a sírban, feltámadt. Az egész szenvedéstörténet ennek az egyetlen eseménynek az előzménye lett, a fő üzenetet előkészítő tudósítás.

Jézus feltámadásának elbeszéléséhez hamar társult az egyszerű hitvallás: „Jézus feltámadt, mi is feltámadunk!” További magyarázatokra is készítette az igehirdetőket, beszélni kellett a feltámadt testről, arról is, hogy mi mikor fogunk feltámadni. De ez a „sír-szemle” megváltoztatta a tanítványok gondolkodását, ennek a fényében újragondolták mindazt, amit átéltek Jézussal. A feltámadás nélkül a Jézus dráma tragédia, a feltámadással pedig örömhírré változott.